

Dödens ö

Dikt ur *Fridas andra bok* av Birger Sjöberg

Frida, Frida!
Man skapad är att lida.
Om jag riktigt skåda kan
på tingen, är det så.
Fritt och vida
ses flygmaskinen glida –
från bekymret aldrig hann
den flygaren ändå!
Far han upp i luften klar
från ångslans gröna jord,
säkert, säkert med han har
bekymmerna ombord.
Frida, Frida, man skapad är att lida.
Om jag riktigt skåda kan
på tingen är det så.

Granna, granna
små fjärlar kring min panna,
komma ifrån sommarns äng,
de tjusa mig ibland.
Stanna, stanna,
jag mumlar, och vill banna
då de fly till blomstersäng
och gröna trädgårdsland.
Icke fjärlin såsom så'n
jag alls förtörnas på.
Obeständighetens hån
det är, jag sörjer så.
Granna, granna
små fjärlar kring min panna,
komma ifrån sommarns äng,
de tjusa mig ibland.

Frida, Frida,
min tanke brukar skrida
till en tavla, som jag såg
en gång för länge sen.
Vatten vida,
och popplar, som sig vrida
på en ö – den sköljs av våg
så kall och klar och ren.
Båten glider allvarsam,
och ljud av årslag dö –
far med vita andar fram
till Dödens tysta ö ...
Frida, Frida,
min tanke brukar skrida
till en tavla, som jag såg
en gång för länge sen.

Kanske livet
jag ser för övergivet
sorgset, kvinna! Eller vad?
Om hjärtats råd jag ber.
– Det är givet,
du ser för överdrivet,
överdrivet till den grad
på nästan allt som sker.
Du är ju affärens stöd,
du fin och proper är. –
Tala aldrig mer om död
om mig du håller kär! ..

— — —

Kanske livet
jag såg för överdrivet
sorgset, kvinna! Eller vad?
Ja, säkert så det är!